

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

14.2 – JULEN – GUD SENDTE SIN SØN

(s.25) ”Da tidens fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven.” Gal. 4,4-5.

Har du nogen sinde gjort dig klart, hvad der ligger i dette ord, og tror du, hvad det siger? Har du fattet det budskab, som englen forkyndte og himmelens herskarer sang deres lovsang om ud over Betlehems marker? [Luk. 2,13-14] At Gud sendte sin søn – ja, hvilket menneske ved og tror ikke dette, kan det være du siger. Men vogt dig – vær ikke for sikker! Hvis jeg virkelig troede det, ville vel hele verden forsvinde – jeg ville intet hverken se eller høre andet end dette ene, og al sorg ville for denne ene store glædes skyld blive forvandlet til glæde.

Nej, kun alt for tydeligt ser jeg, at jeg ikke virkelig tror det. Naturligvis ved jeg godt, at det er en lige så evig og guddommelig sandhed som det er, at Gud i begyndelsen skabte den verden, jeg ser med mine øjne. Men mennesket er til sit inderste væsen ved syndefaldet blevet så fordærvet, at det ikke har evne til virkelig at fatte noget sådant. Vi ser det som i tåge [1.Kor. 13,12], tror det som i sovende tilstand. Trods dette kan dog Herren give os meget mere, end vi hidtil har modtaget, af lys og glæde og kraft i og med dette forunderlige budskab. Lad os da samle vort sind og vore tanker om det anførte skriftord og tage det til hjerte, som om vi aldrig før havde hørt det. Det kræver nødvendigvis indre

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

stilhed – ja, det kræver, at Gud forbarmer sig over os og sender os sin hellige Ånd.

Vi vil høre ordet igen – det lyder som følger: *(s.26) "Da tidens fylde kom, udsendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår."* Gal. 4,4-5.

Allerede i ordene: *"Da tidens fylde kom - "* klinger der en hjemlandstone, forunderlig liflig og skøn. De åbner for os en verden fyldt af de herligste glædesemner. For et åndelig vågent øje springer med en gang frem hele den utallige mængde af guddommelige løfter og åbenbaringer om og forbilleder på Kristus, hvoraf hele det gamle testaments lange ventetid var fyldt. Med "tidens fylde" menes nemlig "den tid, som Faderen forud havde fastsat" - tiden, hvor Gamle Testaments formynderskab skulle være slut – tiden, hvor alle de profetiske ord og forbilleder skulle gå i opfyldelse.

Da budskabet lød over Betlehems marker: *"Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi jer er i dag en frelser født"* [Luk. 2,10-11] - da var Ordet blevet kød [Joh. 1,14]. Da så man for sine øjne liggende i krybben ham, som var alle forjættelsers indhold. Her ligger nu, synlig for alle, den "kvindes sæd", der skulle knuse slangens hoved [1.Mos. 3,15]. Den "Abrahams sæd", i hvem alle jordens folk skulle velsignes [1.Mos. 12,3]. Den hersker af Juda stamme, hvem folkene skal lyde [1.Mos. 49,10]. Den "Davids søn", som på samme tid var "Davids herre" [Sl. 110,1]. Den "Zemak" [Semak], spiren, der skyder fra Isajs rod [Es. 11,1], og det "tegn", at jomfruen føder en søn, som hun kalder Immanuel: Gud med os [Zak. 3,8; Es. 7,14].

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

Her ligger nu det barn, på hvis skuldre herredømmet skal hvile, og hvis navn skal være Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste (Es. 9,6). Den ”hersker i Israel”, som skulle fødes i Betlehem, men - ”hvis udspring er fra forud, fra evigheds dage” (Mika 5,1). Det lam, der skulle tages af hjorden [2.Mos. 12,3-6], og hvis blod, strøget på dørstolperne, skulle beskytte mod ødelæggeren [2.Mos. 12,7; 13]. (s.27) Forudsigelser og billeder som disse er det gamle testaments historie fyldt af.

Mod disse årtusindernes utallige vidnesbyrd bliver dog alle mine tvivl og alle mine indvendinger som flyvende støv og strå mod et ældgammelt, grundfæstet bjerg. Gud ske tak for hans uudsigelige gave! Da *”udsendte Gud sin Søn”* [Gal. 4,4]. Det er det centrale i vort bibelord her – og i hele vor kristne tro. Men her står vi også over for noget, vi aldrig ret kan få ind i vort hjerte. Læg mærke til, hvordan ordene lød. Der står ikke: ”Da fødtes Guds søn”, men. *”Da udsendte Gud sin søn, født af en kvinde.”* Det barn, som du i ånden skuer i krybben, er ikke et barn, der har modtaget så stort mål af Guds Ånd og i den grad været genstand for Guds velbehag, at Gud derfor kalder det sin søn. Barnet var, siger Skriften, Guds evige søn. ”I begyndelsen var Ordet – og Ordet var Gud” [Joh. 1,1] *”Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.”* [Joh. 1,14].

Dette, er hvad der ligger i ordet *”udsendte”*. Gud sendte sin søn – altså en søn, som allerede forud var til, men som nu i tidens fylde blev sendt til vor jord. Jesus siger det selv: *”Således elskede Gud verden, at han gav sin søn, den enbårne”* [Joh. 3,16]. *”Fader! Herliggør mig hos dig selv med den herlighed,*

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

jeg havde hos dig, før verden blev til” [Joh. 17,5]. ”Jeg udgik fra Faderen og er kommet til verden, jeg forlader verden igen og går til Faderen.” [Joh. 16,28].

Apostlen Johannes siger: *”Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin søn, den enbårne, til verden, for at vi skal leve ved ham. - Han elskede os og sendte sin søn til soning for vore synder.” 1.Joh. 4,9-10.*

Og Paulus: *” - det gjorde Gud, da han sendte sin egen søn i syndigt køds skikkelse.” Rom. 8,3. (s.28)* Dette må du have klart for dig, når du i ånden sidder ved krybben i Betlehem og betragter det underfulde barn, hvis fødsel blev kundgjort af engle for fattige hyrder på marken og af den lysende stjerne på himmelen for vismænd fra Østerland. Tak og lov og pris og ære være vor Gud fra evighed til evighed for hans uudsigelige gave! Gud sendte sin søn. *”Født af en kvinde” [Gal. 4,4].* Ufattelige under! Guds evige søn bliver menneske, et virkeligt menneske, blot ikke et syndigt menneske. Født af en kvinde! Det, som på naturlig måde er født af en virkelig kvinde, må også være et sandt og virkeligt menneske. Således er da Guds evige søn et medlem af vor slægt. Han regnes blandt Adams [Abrahams?] afkom, som det også af det første kapitel i ny testamente kan ses [Matt. 1,1-17]. Guds søn er vor frænde, og vor kødelige slægtning, *”i et og alt sine brødre lig” [Hebr. 2,17] - dog uden synd [Hebr. 4,15].*

Ufattelige kærlighed, som lagde en så underfuld plan for vor frelse! For fornuftens øje sortner det her: **Guds evige søn vor slægtning, vor broder!** Er det virkelig sandt? Er det muligt? Jeg fatter det ikke, men kan ej heller få det ud af mit sind. Og så meget vægt ligger der på spørgsmålet, at det med den hele kristendom står eller falder – og med denne igen vor evige frelse og salighed.

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

På den ene side er det så alt for herligt og stort til at tro, at vi arme, faldne menneskebørn skulle være så højt hædret og anset hos Gud, at hans evige søn blev vor broder og frænde. På den anden side er denne anstødssten mig for tung at få ryddet af vejen. Der står jo en verden fuld af vidnesbyrd om ham – først en hel lang tidsalder med de mærkeligste forudsigelser, dernæst en påfølgende tidsalder med det ikke mindre mærkelige: den forunderligste, mest punktligt opfyldelse af alt, hvad der var varslet. (Kan jeg komme uden om ham, hvem alle disse forudsigelser drejer sig om? ^(s.29) Den sten, som bygmestrene forkastede, men som af Gud er blevet gjort til en hovedhjørneste[n] [Matt. 21,42; 1.Pet. 2,7; Sl. 118,22; Ef. 2,20], skulle også jeg kaste vrage på den? Eller kan jeg komme uden om blot, hvad jeg ser, der sker i Guds rige på jorden i dag, og de erfaringer, jeg selv personligt har gjort af Guds trofasthed?

Nej, i sandhed, han er en levende, altid nærværende Gud. Vi kender ham jo, men kun som åbenbaret i kød. *”Ingen kender Faderen uden Sønnen”* [Matt. 11,27]. Men – kan jeg da på den anden side tro dette store og herlige, som er indeholdt deri, at Gud er ”åbenbaret i kød?” [Joh. 1,1; 1,14]. Det er da næsten for herligt og stort til at tro! Og så er det dog alligevel en evig, guddommelig sandhed – en sandhed, som ikke anfægtes af, om alverdens fornuft slår sig sønder imod den. Ja, Gud være tak, at vi ikke kan forstå den! Det vil sige, at vi ikke har så lille en Gud, at vor stakkels, forblindede fornuft er i stand til at fatte hans tanker og råd. Gud bevare os fra at have en Gud, vor forstand kunne rumme – vi, for hvem endog vort eget væsen er en gåde. Men ak, så svært det dog er for vort arme hjerte at fastholde dette forunderlig store: Guds søn blev vor frænde, vor broder. Stod blot denne sandhed mig altid lysende klart, da havde jeg nok, for tid og evighed nok. Da skulle jeg ud fra denne herlige

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

kendsgerning drage sådanne slutninger, at ikke en eneste sørgelig tanke mere skulle kunne få rum i mit hjerte. Det skulle vel snarere af overdreven glæde og fryd være nær ved at briste. Thi har Guds evige søn lader sig føde ind i vor faldne, fornedrede slægt, da er den i sandhed blevet ophøjet – højt over engletroner, helt op til Guds trone i himmelen. Den vanære, fornedrelse og skade, vi ved syndefaldet blev tilføjet, er, må man sige, mere end rigeligt blevet hævnnet og erstattet. Så stor en ære er det nu at være menneske, at de hellige engle med god grund måtte ønske: 'Ak, den, som var menneske!'

Sandt er det også, hvad Luther siger, at siden Guds søn er ^(s.30) blevet menneske, burde dette virke den indstilling hos os, at vi ikke kunne andet end glæde os over og elske enhver, der er af menneskeslægt, og aldrig var i stand til at huse en ukærlig tanke mod nogen. Enhver kristen burde da også som modvægt mod alle livets genvordigheder mere samle sit sind om betragtningen heraf. Bede Gud om nåde til ret at kunne gribe det. Der gives dog i sandhed ikke mere afsindig dårskab på jorden, end at helt gå og glemme det virkelige forhold og lade de mindste småting bekymre os, som om der ikke var udvej eller håb.

Er Guds søn blevet vor broder og frænde [ven], da aner jeg i Guds hjerte en kærlighed til os mennesker, større, end vi i almindelighed regner med, han har. Da kan det ikke være tilfældet, hvad vi så tit har en følelse af, at Gud er så langt borte og nærmest er ligeglad med os. Der må ligge noget under – et underligt spil, han har for med os mennesker, når han til tider lader som om han ikke bryder sig om os. Thi når jeg for alvor betænker, først, hvad jeg ser for mine øjne, at alt på jorden, hvad Gud har skabt, har han skabt for menneskets skyld, og dernæst det store nådens under, at han indgår det mest intime slægtskab

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

med mennesket – da må jeg udbryde: Lad dette Guds hjertelags største bevis gælde fremfor alt, hvad du ellers erfarer, føler og ser. Han må – for at tugte og døde vort gamle menneske – ofte stille sig anderledes an: indvortes plage os med trusler og lov og udvortes tilskikke os alle slags sorger og bekymringer. Da er det, vi til tider spørger med undren: Hvordan er Gud mon egentlig sindet imod mig? Er det et alt for mildt og venligt billede, jeg har dannet mig af ham?

En sådan fristelse, en giftig indskydelse af selve den lede Satan, er dette. I et sådant øjeblik gælder det om af al magt at fastholde dette Guds væsens rette bevis. Guds sindelag læser du deri, at han med hjerte og hu trådte ind i slægtskabets fællesskab med os. (s.31) Da aner jeg også, at der Gud og mennesker imellem er en langt mere inderlig forening, end vi i almindelighed tænker på og tror. *”Han er ikke langt fra en eneste af os, thi - - vi er også af hans slægt”* [Ap.g. 17,27-28, (29)].

Men endnu meget mere forstår jeg af det hele, når jeg tillige får at se, hvorfor – i hvad hensigt det var – at Gud blev menneske [Fil. 2,7]. Gud ville selv – ufattelige kærligheds under – gøre godt, hvad vi havde forbrudt os imod ham [Rom. 5,10; 8,7; 2.Kor. 5,18; Kol. 1,20]. Han ville give os en til at opfylde loven for os [Matt. 5,17], for at vi nu for anden gang skulle få skænket vort liv som en gave af ham.

Derom hedder det nu i vor tekst: *”Født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven”* [Gal. 4,4-5]. O, du evige Guds kærlighed, som således elskede verden! Hør nu her, hvorfor Guds søn er blevet menneske, hvad hans ærinde var, hvad hensigten var med hans komme til jorden. *”Født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven”*. Ak, det

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

uigennemtrængelige vantroens mørke, som altid forhindrer os i for alvor at fastholde dette! De, som virkelig tror det – kan det undre, at de inderligt elsker en sådan Gud og Frelser? Kan det undre, at de bliver brændende i ånden, fyldt af en højere, en himmelsk kærlighed, glæde og fred? Kan det undre, at de med nidkærhed vender sig mod alt, hvad der falskt vil foregive at kunne gøre os retfærdige og hellige? Da Gud ville frelse de faldne mennesker, fri dem fra lovens dom, måtte det ske på en måde, hvormed ikke det mindste bogstav eller en tøddel af den guddommelige retfærdighed blev krænket. Og det skete derved, siger apostlen, at Guds søn blev lagt under loven [Gal. 4.4-5].

Han, som var lovens herre, blev frivilligt lovens tjener. Syndefaldet virkede i den grad ødelæggende på alle vore (s.32) evner og kræfter, at der ikke var det mindste tilbage af mennesket, som ikke var gennemsyret af ondskab og synd. Der fandtes ikke inden for slægten et eneste væsen, der var i stand til at holde Guds lov. Alt, hvad der er i mennesket, er i modsætningsforhold til loven. Når vi burde elske Gud af hele vort hjerte og hele vort sind, er hjertet optaget af afguder og isnende koldt for den sande Gud. Når vi burde elske vor næste som os selv, viser det sig kun alt for tit, at vi hver især er os selv nærmest. Ikke engang med Guds strengeste trusler for øje kan mennesket af kærlighed til ham og virkelig lydighed mod ham gøre hans vilje. Det gør den kun for sin egen skyld – for at undgå straf eller fortjene sig løn derved.

Kort sagt: Hele vor natur er *”kødelig, solgt som træl under synden”* [Rom. 7,14]. *”Der er ingen retfærdig, ikke en, der er ingen, som søger Gud, afvegne er alle, til hobe fordærvede, ingen gør godt, end ikke en eneste.”* [Rom. 3,10-12; Præd. 7,20]. Af naturen bøjer mennesket sig ikke under Guds lov, ”og det kan heller ikke gøre det” [Rom. 8,7]. Da nu Gud for sin evige retfærdigheds

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

skyld ikke kunne vige fra så meget som et bogstav af sin hellige lov [Matt. 5,18], måtte følgen nødvendigvis blive, at alt, hvad der hedder menneske, var under lovens forbandelse og hjemfaldet til den evige død. Da forbarmede den himmelske Fader sig over os i vor jammer.

Til sin enbårne sagde han: Her må jeg mig forbarme; far ned udi det syndeland og løs de fanger arme af deres synd og store nød, ja, frels dem fra en evig død og lad dem med dig leve.

Sin Fader lydige Sønnen var, kom til os her på jorden i kød og blod han åbenbar er som vor broder vorden; han ville kærlighed beté og frelse mig fra al den vé, jeg skyldig var at lide.

(s.33) Gud sendte sin søn, født under loven, det vil sige, at han blev sat til at fuldkomme loven i alle menneskers sted. Han skulle som vor anden Adam [Rom. 5,12-21; 1.Kor. 15,22] sættes på prøve i slægtens sted. ”*Thi ligesom de mange kom til at stå som syndere ved det ene menneskes ulydighed, således skal også de mange komme til at stå som retfærdige ved den enes lydighed*” Rom. 5,19.

Hans lydighed skulle så helt og fuldt være vores, som om vi selv havde opfyldt loven – ligesom også vores synd så helt og fuldt blev tilregnet ham, at han måtte bære al lovens forbandelse, ganske som om han selv havde syndet. Dette er, hvad der ligger i ordene: ” - født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven” [Gal. 4,4-5].

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

Tror du nu Skriftens enstemmige vidnesbyrd om, at det kun er ved ”den enes lydighed” [Rom. 5,19], ved Kristi lovopfyldelse, Kristi retfærdighed, vi bliver retfærdige, så står endnu kun det spørgsmål tilbage, for at du helt ud kan føle dig tryk: Kan jeg nu også være fuldstændig vis på, at Kristus til punkt og prikke opfyldte loven til den evige Faders tilfredshed?

Her kan du være fuldstændig tryk. Det var aldeles fuldkomment, Kristus opfyldte loven. Han elskede Gud ”af hele sit hjerte, af hele sin sjæl, af hele sit sind og af hele sin styrke” [Mark. 12,29-30; 5.Mos. 6,4-5]. At gøre Faderens vilje var hans mad [Joh. 4,34]. Lige så fuldkomment elskede han ”sin næste som sig selv” [Mark. 12,31], ja, så højt, at han end ikke tænkte på sig selv, men gav sit liv hen i døden, blev regnet blandt overtrædere, bar manges synd og gik i forbøn for overtrædere. Han blev ”lydig indtil døden, ja døden på et kors”. Fil. 2,8.

Thi at han blev født under loven [Gal. 4,4], deri ligger tillige, at han også måtte gå ind under lovens dom og forbandelse for syndens skyld. Som skrevet står: ”Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vores skyld.” Gal. 3,13. ”Da nu børnene har del i kød og blod, fik også han på lignende måde del deri, for at han ved sin død skulle gøre ham magtesløs, der har dødens vælde, nemlig Djævelen, og udfri alle dem, som af frygt for døden hele deres liv havde levet i trældom.” Hebr. 2,14-15. (s.34)

Kristus har således – priset være hans navn – gjort hele værket færdigt for os. Heller ingen anden havde mulighed for det. Selv var vi, siger Luther, ’alt for lidt stive i harnisket til det’. Derfor blev vi helt sat til side. Måtte da den enkelte af os også tilkende Kristus æren for dette værk! Det er mere trist, end det med ord

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

kan beskrives, som det er lykkedes Djævelen at forvirre vort sind. Med al vor højtideligholdelse af jul og påske lever vi dog, som om vi ingen egentlig nytte vidste af Kristus at sige. Lad os da et øjeblik standse og ret tænke over, hvortil, ifølge Skriften, denne store gave: Guds egen søn, født under loven, skulle tjene. Apostlen siger: ”- - for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår.” [Gal. 4,5]. Har du aldrig set eller hørt disse ord? Skulle vi ikke nu blot prise den guddommelige kærlighed og holde det både for sandt og for fuldt ud tilstrækkeligt, hvad vor store lovopfylder har udrettet for os?

Enhver, der vil være kristen, beder vi alvorligt betænke – hvad også er hele Skriftens indhold og kerne – at *”Kristus er lovens ophør, så retfærdighed gives enhver, som tror.”* [Rom. 10,4]. At ”det, som var umuligt for loven, fordi den var magtesløs på grund af kødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen søn i syndigt køds skikkelse.” [Rom. 8,3]. Men, siger du, skal ikke også vi gøre, hvad loven kræver? Er meningen ikke, at den skal være vores rettesnor?

Vores rettesnor jo. Det er netop det, den skal være. Vor gudgivne, elskede rettesnor, som vi altid skal stræbe efter at følge, men over for hvilken vi også bestandig må komme til kort, når vi ser, hvad det er, den virkelig kræver. Den skal være vor rettesnor, men ikke vor dommer. Kristus har løskøbt os fra (s.35) lovens forbandelse [Gal. 3,13]. Skal vi dømmes efter loven, har vi intet at være Kristus taknemmelige for, og om nogen juleglæde vil der ikke blive tale. Thi fik jeg end om morgenen hele Kristi fortjeneste tilregnet, så var inden aften, ja, inden næste minut, det alt sammen tabt, hvis jeg da skulle dømmes efter loven.

Thi ikke et eneste øjeblik er jeg, som loven kræver, jeg skal være. *”Jeg ophæver ikke Guds nåde, thi var der retfærdighed ved loven, så var Kristus jo død til*

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

ingen nytte.” Gal. 2,21. Se da her, hvortil det velsignede barn i Betlehems krybbe skal tjene os! Når jeg stillet over for de ti bud, altid vil føle mig skyldig og dømt, så skal jeg ved deraf lade mig ydmyge, tugte og vejlede, men ikke lade mig forlede til at tro, at jeg af den grund skulle være lukket ude fra Guds nåde.

Det fortjente jeg så afgjort at være – det er det, loven bestandig vil minde mig om – men her træder Kristus imellem. Sådan var det også, Jesus altid handlede med sine disciple. Han satte dem i rette, når de havde fejlet, men – deres barneret, deres ærespladser i himlen, det var en sag for sig, som der ikke, så længe de i troen holdt sig til ham, kunne rokkes det mindste ved. *”Børnlille,”* siger også Johannes, *”dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Men synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige”* 1.Joh. 2,1.

Altså: altid under tugt, men altid i Kristus Guds kære børn, retfærdige og rene – det er de kristnes livskår på jorden. Dette er den store, velsignede nytte, vi har af barnet i krybben. Thi i sandhed: Han kom dog ikke herved for sin egen skyld, men for vores. Ikke for englenes eller de umælende dyrs, men for menneskers skyld. Og hvem skal have nytten deraf, hvis ingen tager det til sig og regner med det som sit?

Det gamle års syndestøv – ryst det kun af dig! Alle sorger og bekymringer – læg dem kun fra dig! Luk juleglæden ind – lad den præge dig indadtil og udadtil. Der er dog (s.36) intet, hverken stort eller småt, af hvad du bærer på dit hjerte, der overgår dette, som forkyndes os fra himmelen. Så grufulde synder kan du aldrig have gjort, så dybt kan du aldrig være faldet, så langt kan du aldrig være kommet bort, at ikke det alt sammen kan afhjælpes derved, at Guds søn blev

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 2: Julen – Gud sendte sin Søn

vor broder og vort offerlam. Dette Guds lam i krybben blev jo ikke givet hen for vore dyders og fortjenesters skyld, men for lige det modsatte: for vor synd og vor nød.

Så farvel da, forsagthed! Farvel, alle tunge tanker, al smerte og sorg! Får blot denne juleglæde rum i vort hjerte, er alting vel. Du, Herre Jesus, skal være vor glæde, vor trøst og vor sang, ja, vort alt!

Historik:

Indtastet: 24. oktober 2005

Korrektur: 25. september 2021

RoseniusNet.dk